

Sergio M. Figueiredo and Hüsni Yegenoglu

Beyond the Architecture Museum

The construction, articulation, and dissemination of architecture is continuously shaped and expanded as much by individuals as by institutions. While often overlooked, the architecture museum has arguably become one of the most significant instruments in architecture's disciplinary apparatus. By collecting archives, producing exhibitions, funding publications, organising lectures and discussions, and even commissioning work, architecture museums have furthered discourse and practice since their inception in the early nineteenth century. The ambition to actively guide architecture's development has come to characterise architecture museums, thus standing within the museological landscape as one of the most proactive of institutions. Unlike other museums, architecture museums are not content to merely shape the context for the appreciation of their subject, but equally aim to intervene in its development. As such, they aspire to be instrumental in architecture's progress, both as a discipline and as a profession. Most notably, in the early nineteenth century the Sir John Soane Museum promoted a return to classicism, in the early twentieth century the Museum of Modern Art (MoMA) advocated for modern architecture, while in the late

3

Meer dan een architectuurmuseum

Niet alleen individuen, ook instellingen zetten zich in voor de constructie, articulatie en verspreiding van architectuur. Hoewel vaak over het hoofd gezien, is het architectuurmuseum waarschijnlijk een van de belangrijkste instrumenten binnen de architectonische discipline. Sinds hun ontstaan aan het begin van de negentiende eeuw hebben architectuurmusea het discours en de architectuurpraktijk gestimuleerd door archieven samen te stellen, tentoonstellingen te maken, publicaties te financieren, lezingen en discussies te organiseren en zelfs opdrachten te verlenen. Kenmerkend voor architectuurmusea is hun ambitie om de ontwikkeling van de architectuur actief te begeleiden. Dit betekent dat ze tot de meest proactieve instellingen binnen het museologische landschap behoren. In tegenstelling tot andere musea vinden architectuurmusea het niet voldoende, alleen een omgeving te scheppen waar hun onderwerp kan worden geapprecieerd; zij willen ook ingrijpen in de ontwikkeling van dat onderwerp. Zij streven er dus naar een rol te spelen in de voortgang van de architectuur als zowel discipline en professie. Zo bevorderde het Sir John Soane Museum in Londen in het begin van de negentiende eeuw een terugkeer naar het classicisme en promootte het Museum voor Moderne Kunst (MoMA) in New York in de vroege twintigste eeuw de moderne architectuur, terwijl het Duitse

twentieth century, the *Deutsches Architekturmuseum* (DAM) championed a postmodern expression.

The advancement of particular conceptions of architecture is transversal to all architecture museums. Either through the assemblage of archives or the pursuit of strategies of engagement and dissemination, these institutions shape both architecture's production and reception. As custodians of architecture's disciplinary archive, museums have come to claim a unique position: a privileged interface between architecture's past, present and future. Therefore, within the architecture museum, significant systems of control and power structures govern how architecture is remembered and the terms under which it is discussed, how knowledge is produced and meaning is created. Even as their basic approach to architecture may differ, all museums instrumentalise the archive to validate their conception of architecture and influence its production.

Architecture museums have also claimed the territory between the discipline and a wider public. Museum galleries and auditoriums become physical (and often spatial) translation devices where the ideas, issues, stakes, concerns and processes of architecture are freed from disciplinary conventions and jargon to be revealed and explained to a general audience. Architecture is compelled to reveal its issues, resolve its discrepancies and enunciate its positions. Museums cultivate an educated audience

4

Architectuurmuseum (DAM) in de late twintigste eeuw het postmodernisme steunde.

Alle architectuurmusea zijn bezig bepaalde architectuurconcepten voor het voetlicht te brengen. Het zijn instellingen die, hetzij door de manier waarop ze hun archieven beheren, hetzij door de manier waarop ze betrokken zijn en naar buiten treden, zowel de productie als de receptie van de architectuur vormgeven. Als bewaarders van het archief van de architectonische discipline hebben musea zich een unieke positie weten te verwerven: die van bevoorrecht raakvlak tussen het verleden, het heden en de toekomst van de architectuur. Om die reden zijn er in het architectuurmuseum belangrijke controlesystemen en machtsstructuren actief, die bepalen hoe architectuur in de herinnering voortleeft en onder welke voorwaarden zij wordt besproken, hoe kennis wordt geproduceerd en betekenis gecreëerd. Ook al vertonen de musea verschillende benaderingen ten opzichte van architectuur, allemaal zetten ze het archief in om hun opvatting van architectuur te valideren en het maakproces te beïnvloeden.

Architectuurmusea hebben ook het gebied tussen de discipline en het grote publiek opgeëist. Museumgaleries en auditoria zijn uitgegroeid tot fysieke (en vaak ruimtelijke) vertaalmachines waar de ideeën, kwesties, zorgen en processen rond de architectuur bevrijd worden van disciplinaire conventies en jargon, om verhelderd en uitgelegd te worden aan een breder publiek. De architectuur moet haar problemen bekendmaken, discrepanties opheffen en haar positie

that values architecture's cultural and intellectual standing and thus can demand quality. In this democratisation of discourse, architecture's perception is altered, its boundaries are blurred and new territories are defined.

OASE 99 considers the changing museographical context in order to reflect on the often unacknowledged agency of these institutions. If *OASE 88* (2012), examined the role of the architecture exhibition as a site of production, *OASE 99* questions the architecture museum as a producer, instigator and disseminator of discourse. It provides not only an added perspective into these institutions, but also a critical insight to architecture's cultural, social and political condition. It attempts to question the context produced by globalisation processes, branding strategies, mediated communication and spectacle-ridden imagery, and how that has altered the foundations of architectural discourse, its production and consumption. The articles collected here go beyond the paradigms established by the most renowned museums, such as the Canadian Centre for Architecture (CCA) in Montréal or Het Nieuwe Instituut (HNI) in Rotterdam, by engaging with other, smaller or less established institutions, such as the Museum of Estonian Architecture in Tallinn or the Leopoldo Rother Museum of Architecture (LRMA) in Bogotá. By considering institutions with varying sizes, budgets, standing and ambitions, *OASE 99* creates a space for engagement where

5

verklaren. Musea spreken een opgeleid publiek aan dat de culturele en intellectuele status van de architectuur waardeert en dat derhalve kwaliteit kan eisen. In deze democratisering van het discours verandert het beeld dat men van de architectuur heeft, vervagen grenzen en worden nieuwe gebieden ontsloten.

OASE 99 stelt deze veranderende museografische context aan de orde en reflecteert op de vaak niet erkende werking van deze instellingen. Waar *OASE 88* (2012) de rol van de architectuurtentoonstelling als productieruimte onderzocht, stelt *OASE 99* het architectuurmuseum als producent, instigator en verspreider van het discours aan de orde. Dit plaatst deze instellingen niet alleen in een nieuw perspectief, maar verschaft ook een essentieel inzicht in de culturele, maatschappelijke en politieke conditie van de architectuur. Ook wordt getracht de context te onderzoeken – die van globalisering, *branding*, gemedieerde communicatie en een op spektakel gerichte beeldcultuur – en te kijken hoe de grondslag van het architectonische discours, en de productie en consumptie daarvan, zijn veranderd. De artikelen in dit nummer gaan niet alleen over de bekende voorbeelden, zoals het Canadese Centrum voor Architectuur (CCA) in Montréal of Het Nieuwe Instituut (HNI) in Rotterdam, maar betreft ook andere, kleinere of minder gevestigde instellingen bij de kwestie, zoals het Estse Architectuurmuseum in Tallinn (Estland) of het Leopoldo Rother Architectuurmuseum (LRMA) in Bogotá (Colombia). Door instellingen van verschillende grootte, en met verschillende budgetten, status en

the conditions of each museum can be contextualised both in their sociopolitical and economic context, as well as in relation to the sprawling field of institutions. What is insightful of this juxtaposition is that despite different conditions, beginnings or focus, the institutionalisation of each and every architecture museum follows similar paths with analogous opportunities and challenges.

The discussions initiated in the following pages are not limited to case studies, as the dynamics and structures that define architecture museums are approached both through historical and contemporary perspectives. From the influence of the art market to the role of digitisation, from the changing presence of the archive to the construction of identity, these are issues that resonate with all architecture museums and will inform subsequent considerations and discussions. In order to discuss the pressing issues in the broad field of architecture museums, this issue of *OASE* gathers contributions that do not simply analyse the practices of institutions or emerging trends. The aim of the essays is to collide theory and practice, and to reveal the breaks, contradictions, tensions and discontinuities, within and between architecture museums, their history, their present and their future. The objective of *OASE 99* is to establish a working understanding of architecture museums as crucial nodes in architecture's cultural and societal apparatus; to uncover issues that might not

6

ambities te bespreken, biedt *OASE 99* de ruimte om de verschillende omstandigheden van de musea – zowel hun socio-politieke en economische context als het gegeven van het uitdijende aantal instellingen – in een specifiek kader te plaatsen. Deze juxtapositie is daarom zo informatief, omdat elk architectuurmuseum ondanks de verschillende omstandigheden, uitgangspunt of oriëntatie zich altijd op dezelfde manier ontwikkelt – via analoge kansen en uitdagingen.

De discussies op de volgende pagina's blijven niet beperkt tot casestudy's, want de dynamiek en structuur van architectuurmusea wordt zowel vanuit historische als actuele invalshoeken benaderd. Van de invloed van de kunstmarkt naar de rol van digitalisering, van de veranderende aanwezigheid van het archief tot de vorming van identiteit: het zijn kwesties die in alle architectuurmusea aan de orde zijn en toekomstige overwegingen en discussies zullen beïnvloeden. Om de meest prangende zaken voor de architectuurmusea op een rij te zetten, zijn in dit nummer van *OASE* bijdragen verzameld die méér doen dan alleen hun werkwijze of trends analyseren. De essays zijn bedoeld om theorie en praktijk bijeen te brengen en om de breuklijnen, tegenstellingen, spanningen en het gebrek aan samenhang binnen en tussen architectuurmusea, hun geschiedenis, hun heden en hun toekomst bloot te leggen. Het doel van *OASE 99* is het ontwikkelen van bruikbare inzichten in architectuurmusea, als cruciale knooppunten in de culturele en maatschappelijke organisatie van de architectuur, en om zaken boven tafel te krijgen die niet alleen nu relevant

only be relevant for these institutions' current activities but that also address future challenges. Consequently, rather than prescribing broad solutions to the problems afflicting architecture museums, *OASE 99* aims to unveil the urgent questions that structure them. Although each of the ten contributions has its own subject, idiom and narrative, they have been organised according to three levels: the specific (micro), the broad (macro), and the abstract (meta).

The micro level focuses on the activities of local institutions, driven and guided by their spatial and societal environments, such as the LRMA in Bogotá or the Istanbul-based Arkitera Architecture Center. Michael Andrés Forero Parra discusses the struggles of developing children's architecture and art education in the Colombian LRMA, and Ömer Kanipak reflects on the experience of establishing and developing a virtual architecture centre in Turkey. Both authors discuss the local conditions that define those seemingly disparate efforts that reflect the struggles of architecture museums to communicate, to enlarge their audience and to affect palpable change in their communities. From their local perspective, they still raise new questions regarding the operating models of architecture institutions and how these inevitably condition their activities and possibilities.

The macro level focuses on the concerns faced by institutions amid ongoing processes of policy changes and institutional

7

zijn voor hun activiteiten, maar ook toekomstige uitdagingen benoemen. *OASE 99* biedt dus geen kant en klare oplossingen voor de problemen waarmee architectuurmusea kampen. Hoewel elk van de tien bijdragen zijn eigen onderwerp, idioom en narratief kent, zijn ze georganiseerd volgens drie niveaus: het specifieke (*micro*), het generieke (*macro*) en het abstracte (*meta*).

Het microniveau gaat over de activiteiten van lokale instellingen die worden gestuurd door hun ruimtelijke en maatschappelijke omgeving, zoals het LRMA in Bogotá of het in Istanbul gevestigde Arkitera Architectuurcentrum. Michael Andrés Forero Parra bespreekt de worsteling waarmee het kunst- en architectuuronderwijs voor kinderen in het Colombiaanse LRMA gepaard gaat; en Ömer Kanipak bespreekt zijn ervaringen bij het opzetten en ontwikkelen van een virtueel architectuurcentrum in Turkije. Beide auteurs bespreken de lokale omstandigheden die zorgen voor al die (schijnbaar) verschillende inspanningen in de strijd van architectuurmusea om te communiceren, meer publiek te bereiken en werkelijke veranderingen in de gemeenschap teweeg te brengen. Vanuit hun lokale perspectief weten zij andere vragen te stellen over de bedrijfsmodellen van architectuurinstellingen en de manier waarop deze onvermijdelijk hun activiteiten en mogelijkheden bepalen.

Het macroniveau is gericht op de zorgen van instellingen die geconfronteerd worden met telkens wisselend beleid en groei. Triin Ojari's analyse van het Estse Architectuurmuseum – waaraan zij momenteel

growth. Triin Ojari's examination of the Museum of Estonian Architecture – which she currently directs – as well as Thordis Arrhenius and Christina Pech's reflection of the early years of the Swedish Museum of Architecture, provide a clear reminder of how architecture museums are instruments in the construction of (national) identity, but also how identity is inherently a fluid concept that must adapt when confronted with changing perceptions. Emmanuelle Chiappone-Piriou's discussion of the FRAC Centre in Orléans also deals with issues of identity, albeit institutional rather than national. Her contribution expounds how the FRAC's particular focus on experimentation, process and immaterial architecture composed the basis of its footloose identity, all of which have been challenged by the centre's natural institutional growth. Martin Hartung's exploration of the art market for architectural drawings in the early 1980s provides a new perspective on the establishment of architecture museums during that period. He highlights the immaterialisation of architectural knowledge: how drawings rather than the buildings themselves now disseminate that knowledge. He describes how the market for architectural drawings and the wall power of images conspired to create collection practices and archive policies. These contributions provide firm grounding for further discussion of the issues associated with the institutional growth of architecture museums and how renewal is not only expected but necessary.

8

leidinggeeft – en de reflecties van Thordis Arrhenius en Christina Pech op de vroege jaren van het Zweeds Architectuurmuseum maken volstrekt duidelijk welke rol architectuurmusea spelen bij de totstandkoming van (nationale) identiteit, maar tonen ook hoe identiteit van zichzelf een vloeibaar concept is, dat moet worden aangepast wanneer het geconfronteerd wordt met veranderende percepties. Emmanuelle Chiappone-Piriou's bespreking van het FRAC Centre in Orléans gaat ook over identiteit, hoewel eerder om een institutionele dan nationale. Zij zet in haar bijdrage uiteen hoe FRAC Centre's focus op experimenten, processen en immateriële architectuur de basis vormde van zijn *footloose* karakter en hoe die op de proef is gesteld door zijn natuurlijke groei richting instituut. Martin Hartung's verkenning van de kunstmarkt voor architectuurtekeningen in het begin van de jaren 1980 biedt een nieuw inzicht in de oprichting van architectuurmusea in die periode. Hij beschrijft hoe architectonische kennis immaterieel werd, doordat afbeeldingen van architectuur kennis gaan overdragen in plaats van de gebouwen zelf. De markt voor architectuurtekeningen én de *wall power* van beelden droegen sterk bij aan collectievorming en archiefbeleid. Deze bijdragen bieden een stevige grondslag voor een verdere discussie over de groei van architectuurmusea en de niet alleen verwachte maar ook noodzakelijke vernieuwing. Als musea grote institutionele organisaties worden blijkt vernieuwing lastiger te realiseren: hoe groter, des te minder de neiging te experimenteren, omdat er te veel op het spel staat.

As museums become larger institutional organisations, renewal becomes more and more difficult to realise: the bigger they get, the less inclined they are to experiment.

The abstract meta-level focuses on global issues concerning the disciplinary and public meaning of architecture museums; issues and developments that every museum faces regardless of size, budget or ambition. The digitisation of archives is the central issue for both Marianna Charitonidou and Bernard Colenbrander's contributions. If Charitonidou reflects on the theoretical implications of the dematerialised archive, the discussion of archival policies with the collection managers of the CCA, the HNI and the Flanders Architecture Institute (VAi) reveals how the digital paradigm is already influencing policies today. Both Mirko Zardini and Pedro Gadanho propose new ways for architecture museums to further adapt to a new context. Each of them finds in the museums that they direct – respectively the CCA and the Museum of Art Architecture and Technology (MAAT) in Lisbon – an institutional response to the challenges facing the exhibition and dissemination of architecture. If Gadanho claims that the MAAT's interdisciplinarity provides a way for architecture to become more comfortable in the galleries of a museum, Zardini finds that architecture has been too comfortable in the gallery and must go out to confront what is happening beyond its walls. Their proposals are based on the realisation that the current model for the public

9

Het abstracte metaniveau is gericht op de betekenis van architectuurmusea voor de discipline en het publiek in een globaliserende wereld; kwesties en ontwikkelingen waarmee elk museum ongeacht zijn grootte, budget of ambitie geconfronteerd wordt. De bijdragen van Marianna Charitonidou en Bernard Colenbrander draaien om de digitalisering van archieven. Waar Charitonidou nadenkt over de theoretische implicaties van het geïmmaterialiseerde archief, onthult de discussie met de collectiebeheerders van het CCA, HNI en het Vlaams Architectuurinstituut (VAi) over archiefbeleid, hoezeer het digitale paradigma dat beleid tegenwoordig beïnvloedt. Zowel Mirko Zardini als Pedro Gadanho komt met nieuwe manieren waarop architectuurmusea zich kunnen aanpassen aan de veranderende context. Beiden hebben in het museum dat zij leiden – respectievelijk het CCA en het MAAT in Lissabon – een antwoord gevonden op de uitdaging hoe men het tentoonstellen en verspreiden van architectuur kan aanpakken. Gadanho beweert dat, juist door het interdisciplinaire karakter van het MAAT, architectuur een comfortabele positie inneemt binnen de muren van het museum. Zardini stelt daartegenover dat de architectuur juist teveel op haar lauweren rust binnen de muren van het museum en erop uit moet om de confrontatie aan te gaan met wat zich buiten die muren afspeelt. Zij beseffen beiden dat het huidige model van de publiekspresentatie en architectuurdiscussie binnen het institutionele kader van het museum niet meer werkt (als dat ooit al het geval is geweest).

presentation and discussion of architecture within the institutional framework of the museum is no longer working (if it ever did).

The issues that have been addressed by the micro, macro and meta levels provide a comprehensive overview of the concerns affecting architecture museums. They also reveal how the multiple levels are but different expressions of the same issue and consequently should be considered together, as they weave a complex and dynamic condition that must be continuously queried. The insights and answers that they provide, elicit just as many new questions:

- How will digitisation and the redefinition of ‘authenticity’ and individuality, affect the collection and exhibition policies of architecture museums?
- As curators and architects increasingly collaborate, how will critical distance be maintained to support an autonomous attitude towards architecture culture?
- Does the democratisation of the archive endanger the role of the scholar and the expertise of reading architectural phenomena within their historical, societal, economic and political context?
- Has the architecture museum veered too far into entertainment at the cost of directly engaging (and taking stances) on political issues related to space? Has this lead to a decrease in its ability to foster a deeper, systematic, structural debate?

10

De kwesties die op micro-, macro- en metaniveau aan de orde komen, maken overzichtelijk met welke zorgen de architectuurmusea kampen. Ze maken ook duidelijk dat de verschillende niveaus telkens verschillende uitdrukkingen zijn van hetzelfde probleem, en daarom als één geheel zouden moeten worden beschouwd. Er ontstaat een complexe, dynamische conditie die voortdurend ter discussie moet worden gesteld. En de daarmee samenhangende inzichten en antwoorden roepen op hun beurt weer nieuwe vragen op:

- hoe beïnvloeden digitalisering en nieuwe definities van ‘authenticiteit’ en individualiteit het verzamel- en tentoonstellingsbeleid van architectuurmusea?
- hoe kan, nu curatoren en architecten in toenemende mate samenwerken, een kritische afstand worden gehouden, die een autonome houding tegenover de architectuurcultuur garandeert?
- betekent de democratisering van het archief een gevaar voor de rol van de wetenschapper en de expert om architectonische fenomenen binnen hun historische, maatschappelijke, economische en politieke context te begrijpen?
- heeft het architectuurmuseum zich te sterk ontwikkeld als een oord van vermaak, ten koste van directe betrokkenheid en een standpuntbepaling in het geval van politieke kwesties die verband houden met de ruimte? Heeft dit geleid tot een afname van het vermogen van het architectuurmuseum om een grondige, systematische en structurele discussie te stimuleren?

- By focusing on identical ‘global’ and ‘high-profile’ phenomena, while also implementing similar exhibition methods, have architecture museums neglected (and underrepresented) their societal contexts to the point of becoming irrelevant to their local audiences? Would it not be preferable to embed the subjects of their spatial and societal environment to make debates more accessible and engaging?
- Should architecture museums resist, subvert, oppose or instead accept and extend the influence of economic flows? How should economic interests be combined with cultural ambitions?

It is through these questions that this issue of *OASE* will expand and initiate what we believe to be a most needed conversation. As the architecture museum must adapt to new contexts, as it must become re-established as a nexus of stimulation, information, provocation, confrontation and entertainment. As it must engage, interest and entice various audiences to the challenges of architecture, its response is inevitably to be found beyond the current institutional framework – that is: beyond the museum.

11

- hebben architectuurmusea, door zich op identieke ‘mondiale’ en ‘spraakmakende’ fenomenen te richten (waarbij ze die ook nog op dezelfde manier exposeerden) hun sociale omgeving zo sterk genegeerd (en ondervertegenwoordigd) dat zij hun lokale publiek en gehoor niet meer weten te bereiken? Zou het niet beter zijn als musea onderwerpen uit hun directe ruimtelijke en maatschappelijke omgeving een plek bieden en debatten toegankelijker en aantrekkelijker maken?
- moeten architectuurmusea zich tegen de invloed van economische stromingen verzetten; die invloeden onderdrukken en tegengaan of juist accepteren en versterken? Hoe kunnen economische belangen gecombineerd worden met culturele ambities?

Met deze vragen wil dit nummer van *OASE* een (volgens ons) hoognodige discussie starten. Architectuurmusea zullen zich moeten aanpassen aan nieuwe omstandigheden en zich moeten omvormen tot knooppunten van stimulatie, informatie, provocatie, confrontatie en vermaak. Ze zullen een gevarieerd publiek moeten trekken, dat ze moeten zien te verleiden om geïnteresseerd te raken in architectuur. Het antwoord van architectuurmusea hierop zal onvermijdelijk te vinden zijn buiten het huidige institutionele kader – dat wil zeggen: buiten het museum.